

Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola Prodigi Euangelici

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

1. Cognitionem sui, iuxta excellentiam suam præseruare à peccato & quod magni pretij res, homo sit, ex multorum sententia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

CONCIO SEXTA.

7. Εἰς αὐτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε.
 7. In se autem reuersus, dixit.
 7. Quumq; ad se rediisset, ait.

Grecæ.
 Vulgata.
 Syriaca.

ARGVMENTVM.

Ostendimus
 hodie.

1. Quod notitia sui per suam excellentiam præseruet à peccato, & quod magni momenti res sit, homo ex sententia multorum.
2. Quod homo maximum quid sit propter similitudinem Dei.
3. Quod homo maximum quid sit propter glorificationem, per incarnationem filij Dei & redemptionem.

A V E.

I.

Quod notitia sui per suam excellentiam præseruet à peccato, & quod magni momenti res sit, homo, ex sententia multorum.

Vt neglectus ager, nihil nisi tribulos spinasque germinat: & domus inhabitata, paulatim carie exeditur, nihil fouens, præter araneas, ac serpentes; & ytequus quem non visitat crebro oculus domini macilentus prodit, ac male habitus, eodem modo conscientia, dilectissimi, lapidescit, si legitimum suum non habeat inhabitantem dominum, qui aliquando in cor, & intellectum iuum descendat, fouea fit latronum, antrum & spelunca peccatorum, iumentum intractabile ac indomitum, ac Deo suo durum. Contra vero sicut nullus ager adeo scruposus, adeo sterilis, quem colentis sudor ac industria in feracem feracemque non trans-

E 5

mutat;

tat; sic nec conscientia adeo peccatis obsita, quæ crebra versatione, visitatione, examine, ac purgatione, de die in diem, ad frugem non transeat. Deo igitur gratia, quod *in se reuersus* sit noster Prodigus, ad conscientia suæ examen, spero enim, quod ex his omnibus ipsum videbimus refertum bonis, ac Deo iuuante, emendatum totum, ò vtinam, illuc vsque solum magnos adducere possem peccatores, rem grandem omnino à me perfectam arbitraret, *est illi quo prodire tenus, si non datur ultra.*

Ex vno enim illo in se reuerti, & se agnoscere, tanquam ex fonte omnia bona profluunt, sicut contra ex sui ignorantia, & extra se peregrinatione, animo foris circa res externas circumgirante, & vago, infinitus maximorum malorum numerus.

Diuus Augustinus libr. de Trinit. initio] *Scientiam terrestrium, cælestiumque rerum magni estimare solet genus humanum: in quo profecto meliores sunt, qui huic scientia præponunt, nosse semetipsos: laudabiliorque est animus, cui nota est vel infirmitas sua, quam qui ea non respecta vias siderum scrutatur, etiam cogniturus, aut qui iam cognitas tenet, ignorans ipse, qua via ingrediatur ad salutem ac firmitatem suam.*

Sed quando dico, oportet seipsum nosse, non intelligo solum peccata, paruitatem ac nullitatem propriam, sed & excellentiam & nobilitatem, aut naturæ, aut gratiæ, præcipue in anima.

Cicero 1. Tusc.] *Quum noscite, dicit, hoc dicit, nosce animum tuum, nam corpus tuum quasi via est animi, aut aliquod receptaculum.*

Diuus Bernardus de considerat. ad Eugenium.] *Consideratio tui in tria quidem diuiditur. Si consideres, Quid, Quis, Qualis sis: Quid in natura; Quis in persona, Qualis in vita.*

S. Godefridus Episcopus Ambianensis, suos monachos Abbas hortabatur, vt tria illa semper adspicerent: Vnde, Qua

Qua, Quoque. non Pythagora symbola, sed vita reli-
giosa capita nominabat.

Nic.] Monach. Huesz. in vita eius.

Hæc enim notitia erigit animum ad sublimia, &
ardua, & consideratio nobilitatis animæ Christia-
næ, sæpe Christianum detinet, ne impingat.

Macrobius libr. 1. in somnium scip. cap. 9.] Ani-
mus dum corpore vititur, hæc est perfecta sapientia: ut
unde orta sit, de quo fonte venerit, recognoscat, sic enim
anima virtutes ipsas conscientia nobilitatis, induitur:
quibus post corpus euecta, eo, unde descenderat, repor-
tatur: quia nec corporea sordescet, nec oneratur eluie,
qua puro ac leni fonte virtutum rigatur: nec deseruisse un-
quam cælum videtur, quod respectu & cogitationibus pos-
sidebat.

Nonne videmus, meminisse celso se loco natum,
ac clara parentela, nobilem sæpe frænare animum,
ne quidquam committat indecorum. Illa nobilis
matrona non minus amoris sentit igniculos, quam
vile aliquod abiectumque seruitium, cederetque
sæpe, sed memor generosi sanguinis, ac natalium
omnia ista (foris saltem) dedignatur, & non tan-
tum oscula auersatur & amplexus; sed nec leuiter
tangi se finit, nec chirothecas quidem, nec exti-
mam vestimenti fimbriam, sed repellit, inclamat-
que, si quis liberius eam tentet. miles aliquis nobi-
lis, fuso fugatoque exercitu, ac rebus ex sua parte
desperatis, effugium sibi facile videt, pernici fre-
tus equo, aut pedum fugacia superaturus, facile in-
sequentes. sed quid? recogitans, se eum esse qui est,
ijs oriundum atavis, capefcet ne fugam? neuti-
quam, sed in media potius irruet arma, ac corpus
in certam inijcit perniciem, sub ipso potius cadit in-
signi, in ordine ac statione sua, quam vultu pavoris
villum det signum, neque terga ira dare, aut virtus pa-
titur.

Contra verna aliquis obscurus, ac rure natus, ma-
leq; institutus, arma facile, zonamq; abijcit, fugit, cla-
mat-

Virg. 9.

Æneid.

1. Mach. 9.

matque maledictus postremus, & cum ignauo quodam Demosthene, ait: *vir fugiens pugnabit denus. Nobilis dicet, usque adeo mori miserum est?* imitatur potius Iudam Machabæum, virum strenuum, reprimentem fugæ suafores, hostium numero territos: *Alia istam rem facere, ut fugiamus ab eis: & si appropinquat tempus nostrum, moriamur in virtute propter fratres nostros, & non inferamus crimen gloria nostra:*

Virg. 1.

Æneid.

Neue incepto desistere victum:

Nec posse Italia Teucrorum auertere Regem!

Repugnabit potius omni conatu quam fugiat, sicut leo undique cinctus, undique impeditus, ventulatus iubas, expedit arma, ostendit ungues, denudat dentes.

Virg. 12.

Æneid.

Pœnorum qualis in aruis,

Saucius ille graui venantum vulnere pectus,

Tum demum mouet arma leo, gaudetq; comantis.

Excuiens ceruice toros, fixumq; latronis

Impavidus frangit telum, & fremit ore cruento.

Vbi Seruius] *Hæc enim leonum est natura, ut nisi laeserit irasci nequeant.*

Quod si casu, aut robore superatus nobilis, alio factus sit inferior, nunquam fugæ suæ obliuiscitur ignominiam, semper illa ipsum mordet, semper affligit, ac tantum non extinguit. Cibum nimio respuit cædio, nec gladium iam curat, nec ornatum optans, dehiscente sorberi terra, ut tandem tam indigna absoluator ignauia, ac egregie Turnum in simili infortunio repræsentat:

Virg. 10.

Æneid.

Et duplices cum voce manus ad sidera tendit;

Omnipotens genitor, tantum me crimine dignum

Duxisti, & taleis voluisti expendere pœnas?

Quo feror? unde abis? qua me fuga? quem uerduces

Laurentisne iterum muros, aut castra videbo.

Quid manus illa virum, qui me meaq; arma secuti?

Quosq; nephas! omneis infanda in morte reliqui?

Et nunc palanteis video, gemitumq; cadentum

Accipio, quid agam? aut quæ iam satis ima dehiscat

Terra mihi? vos o potius miserescite venti:

Inrupes, in saxa, volens vos Turnus adoro,
 Ferte ratem seuisq; vadis immitte Syrtis:
 Quo neq; me Rutuli, neq; conscia fama sequatur.
 Hac memorans, animo nunc huc, nunc fluctuat illuc,
 An sese mucrone ob tantum dedecus amens
 Induat, & crudum per costas exeat enses:
 Fluctibus an iaciat medijs, & litora nando
 Curua petat, Teucrumq; iterum se reddat in arma.
 Ter conatus utramq; viam: ter maxima luno
 Continuit, iuuenemq; animi miserat a repressit.

Inglorius aliquis ac cinerarius, suam ridet fugam,
 nec erubescit magis quam frons lignea. Dicit spe-
 ciem aliquam esse securioris gloriae abesse à vulnere,
 latere post principia, ac cutem circumferre illasam.
 Vnde igitur in vno casu tanta illius erubescencia hu-
 ius nulla? inde solum quod alter illustria sua medita-
 tur incunabula, alter solas curat patinas. Alexander,
 quia Regis filium se recordabatur, cum alijs luctari
 noluit, quod Regum filij non essent. equus eiusdem
 Bucephalus phaleratus, armatusque solum sessorem
 admittebat Alexandrum, quia scilicet Regis se e-
 quum esse sentiebat. Dico itaque (dilectissimi) quod
 si studeamus cognoscere, vnde oriundi simus, qui si-
 mus per naturam & gratiam, quod Dei nascamur fi-
 lij, ipsius enim & genus sumus per creationem omnes,
 per adoptionem Christiani, qui non ex sanguinibus, ne-
 que ex voluntate carnis, neque ex voluntate viri, sed ex
 Deo nati sunt. Hinc animus nobis surget adeo excel-
 sus, ut omne dedignemur peccatum, indignitatem &
 vilitatem omnem, si autem in nostri semper hærea-
 mus ignorantia, nunquam propriæ speculatores
 excellentiæ, deueniemus (modo iam non deueneri-
 mus) & numerabimur inter profligatissima mûdi in-
 tererimenta nullis inidonei peccatis, nihil nobis vi-
 debitur indignum, hoc in canticis significari voluit
 sponsus, Cantic. 1. Si ignoras te, (formam tuam, origi-
 nem tuam, & pretium tuum,) ô pulcherrima inter mu-
 lieres! (ô anima rationalis, rerum omnium subluna-
 rium perfectissima) egredere & abi post vestigia gregum,
 & pa-

Et pasce hœdos tuos, (relieta vitæ ratio malis, & humanæ orbita, degenerabis in bestiâ, vitam viues brutorum, & per eorum itinera incedes nihil non sensuum voluptatibus indulgebis.)

Nonne idem Regius dicit Propheta: *homo, cuius honore esset, non intellexit, (propterea) comparatus iumentis insipientibus, & similis factus est illis.* Atque ideo inter preces, quas Deo offerimus, non postremo mihi videntur istæ, quibus gratiam petimus redeundi in nos ipsos, ac viuendi nobiscum.

4. Reg.

Vox Helisei.

Domine Deus meus reuertatur, obsecro, anima patri huius in viscera eius: ut anima aliquando nimis diuagata, rursus & incipiant in corpora belle reuerti.

© Dij reddite me mihi.

Psal. 50.] *Cor mundum crea in me Deus, & spiritum rectum innoua in visceribus meis.*

Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.

Aeneid.

Catul.

Iob.

Ecclef.] *Concede perpetua mentis & corporis sanitatem gaudere.*

Sed dicetis mihi? *quid est homo, quia magnificat eum.* homine igitur tanti pretij res est? Imo sane, imo millies verba mea superat. veteres Hebræi dicunt: quidquid vsquam desiderari potest in alijs creaturis, in homine solum inueniri, contractum ac collectum. Græci enim appellarunt *μικρόν*, paruum mundum, tam ob pulchritudinem ac elegantiam, quam ob rerum omnium copiam, quam minus in illo inueniuntur, quam sparsim in toto vastoque vniuerso. Pythagoras illum appellauit mensuram & regulam creaturarum rerum. Aegyptij Deum esse dixerunt terrestrem, animal diuinum, Deorum internuncium, infimarum rerum Dominum, summis familiarem, miraculum naturæ. Magi Persarum vinculum, & neruum rerum omnium, & quasi Deum conjugalem mundi. Mercurius Trismegistus, miraculum mundi. Algazel Arabs dicit, esse epitomen & compendium totius mundi, sicut

sicuti tabula quædam, aut charta totius vniuersi. quidam etiam Abdela Sarracenus interrogatus, quid in hoc mundi amphitheatro, censeret maxime mirabile dixit hominem. Cicero, alicubi eum socium Deorum nominat, cognatum ex eius radice, ex eius familia. Ecce pretium hominis inter homines tam cæcos!

II.

Quod homo magni quid sit propter Dei similitudinem.

Ed scripturæ multo altiori gradu ipsum collo-
scant, creatum enim dicunt ad imaginem & simi-
litudinem Dei, nonnunquam non multum infra
angelos, & Deum ipsum deprimunt. *Minuisti eum
paulo minus ab Angelis, gloria & honore coronasti eum.*
Quia ipsum vident assidentem, coronatum, circum-
sulum vndique honoribus: aliquando ad Dei no-
men ipsum euehit. *Ego dixi, Dij estis, & filij excelsi o-* *Psal.*
mines.

Videamus, si placet distinctius, vnde homo adeo
sit admirabilis? patet id vel maxime in ipso oratio-
nis modo, quo Deus vsus est. nunquid creatio eius
ab alijs plane est diuersa? cum reliqua crearet, solum *Vide Greg.
Nyss. lib. de
opif. hom.
cap. 3.*
dixit Deus, & facta sunt. verbum illud edixit regium,
(*fiat.*) Apparere tamen posset Philosopho cuiquam,
Deus dicens: *fiat*, mandatum dare Angelis produ-
cendi res omnes, excepto homine, quasi declarans
eos sufficientes ad minora quædam facienda, nec
satis æquum diuinam maiestatem minimis rebus
admouere manum, *nam non vacat exiguis rebus ad-*
esse Ioui, nec summi artifices & architecti infima
exequuntur: quamuis hoc reuera non acciderit.
Solut enim Deus creare potest, ex phrasi tamen
& loquendi modo tale quid videretur posse col-
ligi, cum verbum illud, *fiat*, importet quasi
quod

*Ouid. 21.
Trist.*